

u r z i c a

VOL XIII • Nr. 20
OCTOMBRIE
51 — 16 PAGINI
1,50 LEI

Desen de V. CRIVĂȚ

VOSTOK II

VOSTOK I

TRAIASCA 7 NOIEMBRIE

Sărbătorim!

Sărbătorim în șarjele ce-aruncă
Mărețe artilleii, spre țările,
Sărbătorim cu îndirjiri de muncă
Și duișii de vers de poezie,

Sărbătorim în orice cărămidă
Ce pune altă treaptă spre mai bine
Cu floarea care prinde să-și deschidă
Corolele cu stropi de soare pline,

Sărbătorim în ample perspective
De drumuri, de beton, de magistrale,
De brazde pe ogoare colective,
De visuri care azi devin reale,

Sărbătorim cu falduri de drapele
Roșite-n prețul marilor victorii,
Sărbătorim cu drumuri printre stele
Pornite din rafala Aurorii,

Sărbătorim o dată cu avântul
„Vostok”-ului lansat spre constelații
Și tot ceea ce face ca pământul
Să-și prelungească raza peste spații,

Sărbătorim în rouă și în rază,
În soarele de-argint, în dimineață,
În tot ce răsăritul declanșează,
În noul sens al vorbeii vechi: viață,

Sărbătorim cu tot ce-i măreție
Ce ne deșteaptă-n suflete ecou
Nestăvilita noastră bucurie,
Și eroismul omului cel nou.

Sărbătorim cu tot ce-i sărbătoare,
Înfăptuim cu tot ce-i mare-n fapte,
Cântăm cu tot ce poate fi cântare
Măreața zi a lui Noiembrie: „7”!

CONSTANTIN OTTESCU

Rudele, prietenii, cunoscuții, colegii, vecinii, prietenii vecinilor, rudele prietenilor vecinilor, cunoscuții prietenilor rudelor vecinilor, cunoscuții acestora și toți ceilalți oameni foarte apropiați mie eu sosit la gară cu o oră și jumătate înainte de plecarea trenului. În afară de urarea „drum bun” pentru mine, aveau să-mi comunice milioane de complimente și salutări, pe care eu trebuia să le transmit cunoscuților lor aflați în U.R.S.S., vecinilor acestora, prietenilor vecinilor și în general tuturor acelor care, în străinătate fiind, știau într-un fel sau în altul de existența lor la București. Totodată a trebuit să fâgăduiesc că din toate orașele, comunele, satele și găurile prin care trec voi achiziționa în-treaga cantitate de ilustrate aflată în comerț pentru a le trimite de urgență celor lăsați acasă pe peron.

PLECAREA

Cu biletele de clasa a doua în mână, am urcat pe treptele vagonului sovietic, am pășit pe plușul moale de pe culoar, ne-am ferit să nu stricăm tapiseria de plastic de pe pereți, dar când am văzut paturile elegante din compartimente, ne-am dat seama că-i la mijloc o greșeală și am țșnit înapoi.

— Șto takoe? — s-a mirat însoțitorul vagonului.
Ne-am oprit.

Aici trebuie să spun cu toată sinceritatea că față de ceilalți din grupul meu, eu aveam un mare avantaj: cunoșteam cel mai bine limba rusă. Așa că i-am răspuns însoțitorului că nu putem intra cu bilete de clasa a doua într-un vagon cu pat plușat.

Însoțitorul mi-a explicat numaidecât că putem intra liniștiți întrucât vagonul este vagon cu pat plușat de clasa a doua, după care fiecare și-a ocupat locul lui sau, mai bine zis, patul lui, întrebându-se cum o fi vagonul de clasa întâi.

— Sper că vă simțiți bine aici?
— s-a interesat însoțitorul.

— Harașo! a răspuns un cor de glasuri, dovedind că cei care s-au înscris la cursurile de limba rusă au și învățat primul cuvânt.

ALFA ȘI OMEGA

Fără falsă modestie, am să vă spun adevărul curat: Alfa și Omega în trenul ăsta eram eu. De exemplu, dacă cineva voia să-l întrebe pe însoțitor: „Cît mai e pînă la Ungheeni?”, trebuia mai întâi să-mi pună întrebarea mie, pe urmă trebuia să i-o traduc eu și abia pe urmă răspundea scurt:
— Tri Minuți.

Răspuns care ar fi rămas neînțeles, dacă nu eram acolo eu să le traduc că „tri minuți” înseamnă „trei minute”, lucru pe care, fără mine, ei poate nu l-ar fi aflat niciodată...

Pe urmă, în gară, dacă i se făcea cuiva sete, tot așa trebuia să-mi spună mie „un sirop”, iar eu să traduc asta, așa ca să înțeleagă și vinzătorul: „adin sirop”.

Într-un rînd, cineva a vrut să bea un sirop, dar întrucît, datorită unui lapsus, nu știu cum se zice sirop în limba rusă, am pronunțat cu curaj „adin sirop”, iar omul a băut sirop și a fost foarte mulțumit.

Întrucît nici la țigări nu știu cum le zice în limba rusă, fumătorii au fost și ei deserviți prin intermediul meu cu un mare număr de siropuri.

„CHIPĂRUȘ”

„Chipăruș” este frățiorul „Urzicii” din capitala R.S.S. Moldovenești, Chișinău. Despre „Chipăruș” se știe că apare de două ori pe lună și dispare curînd după ce a apărut: revista este, foarte căutată. Dar, deocamdată, eu nu căutam revista. Căutam redacția.

— Nu e departe — m-a informat cineva. Acum patru, cinci ani, traversai colo un scuar, treceai peste un teren, pe lîngă o grădiniță și pe urmă așteptai în stația de tramvai.

— Și acum?
— Acuma, în loc să traversezi scuarul, trebuie să ocolești o clădire de patru etaje. În loc să treci peste teren trebuie să ocolești un bloc de cinci etaje și în loc s-o iei pe lîngă grădiniță, o iei pe lîngă o construcție de șase etaje.

— Și în stația de tramvai cînd ajungi?

— Niciodată. Ajungi în stația de troleibuz, pentru că tramvaiele nu mai circulă prin centru...

Cînd am intrat în redacția „Chipărușului”, nu cunoșteam pe nimeni și nu mă cunoștea nimeni. Cînd am ieșit, eram prieten cu toți.

— Noi avem prieteni foarte mulți — mi-a spus redactorul-șef, tovarășul I. Josul. — Oamenilor le place satira. Numai cei cu musca pe căciulă se tem de ea.

„KIEVUL VENETIAN”

Ce este Kievul venețian, o să spun mai încolo. Deocamdată, să auzim cîte ceva despre Kievul... kievean. E ceva ca un fel de album cu fotografii, alese una și una. Cu deosebirea că aici ele sînt toate una și una, fără să fie nevoie să le mai alegi.

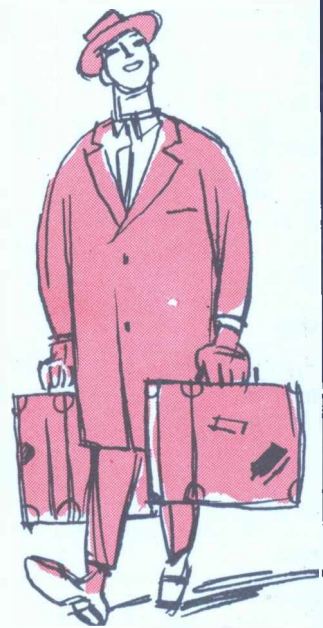
Prin Kiev ne-am plimbat cu autobuzul. Plimbarea cu autobuzul are dezavantajul că, atunci cînd privești un monument pe partea dreaptă, nu vezi monumentul de pe partea stîngă și atunci cînd privești monumentul de pe stînga, îți scapă monumentul de pe dreapta. Singurul care vede totul, e șoferul. Așa că, din punct de vedere turistic, ar fi avantajos, ori să se construiescă străzi cu o singură parte, ori să se construiască autobuze în care publicul să stea în locul șoferului și șoferul în locul publicului.

Ceea ce te impresionează la prima vedere în Kiev este pitorescul orașului, mulțimea de detalii arhitecturale, mulțimea de flori, de

pomi, de grădini și de turiști, ce imortalizează pe peliculă fotografică aceste frumuseți. Iar cei turiști ajung la marginea orașului, sus pe deal, măreția tabloului este fără margini. Din vîldealului se vede șerpuint Nipru se vede plaja, se văd niște saje minunate

După aceea încep să vorbească ghizii. Diferența e că în țările ce turiștii văd numai ce este acoperit ghidul arată și ce va fi.

— Acolo, unde se vede un deal de fabrică va fi o uzină, acolo unde se văd cîteva acoperișuri fi un cartier modern, acolo un

nu se vede nimic va fi un oraș întreg.

— În luncă?
— Da. Se vor construi ca pe temelii solide și bine izolate de-a lungul unor canale pe care se va circula cu gondole.

— Ca la Veneția?

— Nu chiar așa. Gondolele vor fi motorizate. Totuși noi fi zice acestui viitor oraș „Kievul venețian”. Bineînțeles, ca să ajungă acolo, o să iei metroul...

Ne-am întors spre centru, spre orașul cu monumentele evului mediu, cu acoperișuri aurite, cu impunătoarele și numeroasele stâlpi ridicate în ultimele decenii în fața cărora se aliniază semele construcțiile moderne, parcă mulțumi giganților de pe soclu pentru lupta și singele prin care a ajuns orașul ce este astăzi...

„AH, DE-AȚI ȘTI ȘI VOI CĂ FRUMOS ORAȘ...”

...și ce seri sînt la Moscova. Aici, să știți, mă dau bătut. Nu greu să vezi ce frumos oraș este Moscova și ce seri sînt acolo. E greu să găsești cuvinte ca povestești toate acestea. De aceea în cele de față, veți găsi numai cîteva aspecte...

**NOI SUCESE
STABILITE
IN SECTOARE
DIFERITE**

La fabrica Industria romina de piele din Timisoara s-au preluat crat peste plan mari cantitati de piele, realizandu-se economii de peste o jumătate milion lei.

Fără multe comentarii:
Cu succese ca pielarii:
— De-aș avea un sfert din ele —
— Nu mi-aș mai încapa-n...piele.

Șoferii întreprinderii regionale auto-transport Bacău au depășit sarcinile de plan și au economisit peste 1.300 tone combustibil și lubrifianti.
Economia lor, făcută La benzină și ulei,
Demonstrează că și ei
Sint pe cea mai bună... rută.

Uzinele de utilaj greu din Brăila dau lucrări de calitate, depășind totodată sarcinile de plan.

Depășiri cind au mereu și lucrează cu mult spor,
Pentru utilajul greu
Să-i feliciti e... ușor.

Furnaliștii de la Combinatul Siderurgic, Hunedoara au dat 25.000 tone minereu aglomerat, peste plan.

Minereu aglomerat
Peste plan au dat firtații.
Zău că ne-a entuziasmat
Acest gen... de-aglomerații!

Sondorii trusturilor de explorări geologice ale M.I.P.Ch. au îndeplinit planul de foraj pe trim. III cu 13 zile înainte de termen.

Pasionat din toată ființa
După fotbal, spun candid:
Dacă-au folosit Știința,
Cu Petrolul... merg Rapid.

La uzinele textile „30 Decembrie” din Arad a crescut calitatea produselor în urma modernizării secțiilor, utilajelor și procedeelor tehnologice.

Pe textiliștii din Arad
Ce-n filatură fac progrese
Îi vād cum urcă avîntat
Pe firul... noilor succese!

Catrene de
S. M. RUSU

DIN CICLUL „UNA BOACĂNĂ”

— Numai pod să nu fii! —

Pentru a înțelege mai lesne problema ce urmează s-o dezbătem în rîndurile de mai jos, e bine ca în prealabil să precizăm unele noțiuni generale despre anumite lucruri.

Știți ce este o cabană? Știți? Perfect. Treceam atunci mai departe. Știți ce este birocrațismul? Știți? Mă miră! De unde știți? Că doar în „Urzica” n-am vorbit niciodată despre aceasta... În sfîrșit... Știți ce este un pod? Podul, conform definiției din dicționar, este o construcție care leagă între ele malurile unei ape. Definiția nu mi se pare corectă, întrucît palma unei mîni de pildă, nu leagă malurile unei ape și cu toate acestea se spune podul palmei. Dar, pentru că dumneavoastră o să luați de bun ceea ce spune dicționarul și nu ceea ce spun eu, să trecem peste pod... Adică nu, nu putem trece peste pod.

De altfel aici am vrut să ajung. La pod. Ce folos însă c-am ajuns la pod dacă nu-l poți trece. E stricat. Se clatină. Are vreo douăsprezece picioare, dar se clatină. Vă dați seama ce-a băut dacă abia îl țin picioarele? E drept, n-a băut alcool. A băut apă. Apă din apa Jiului. Și a băut plină a putrezit.

E vorba despre podul de peste Jiu, mai exact podul din comuna Cîmpul lui Neag-Petroșani. O să-ntrebați, desigur, ce legătură are cabana despre care am pomenit la început cu toată această poveste. Și o să vă răspund: nu are nici o legătură. Nu are nici o legătură, întrucît singura legătură se făcea cu ajutorul acestui pod și acum legătura nu mai există, întrucît aproape că nu mai există nici podul. Deunăzi, cînd a trecut pe acolo un grup de arheologi, a crezut la prima vedere că-i vorba despre un pod de pe vremea daco-romanilor și au fost gata să-l declare monument istoric. Forurile locale au sărit în sus de bucurie, exclamînd:

— Perfect! În cazul ăsta nu mai trebuie să-l reparăm noi. Îl restaurează Ministerul Culturii din fondul pentru întreținerea monumentelor istorice!

Lucrurile s-au lămurit însă imediat așa că podul a rămas stricat. Nici la cabană nu pot veni turiștii, deoarece între cabană și turiști se pune de-a curmezișul apa Jiului.

Peste pod nu pot trece motociclete, biciclete sau autobuze dect amfibii. Așa că pe pancarta fixată în fața cabanei și pe care scrie „BINE AȚI VENIT”, un înotător care a trecut podul a adăugat cîteva cuvinte, astfel că în prezent se poate citi: „BINE AȚI VENIT pînă la 200 de metri de cabană”.

Am sesizat Sfatul popular al comunei Cîmpul lui Neag. Și cei de la Sfat ne-au răspuns că ei, aflîndu-se la fața locului, cunosc mai îndeaproape situația podului, dect o cunoaștem noi, cei din București, dar că podul (care pod?, mai curînd rămășițele pămîntului ale podului) nu aparține de Sfatul popular al comunei și nici cabana, ci de O.N.T. Carpați din Petroșani.

În doi timpi și trei mișcări ne-am adresat O.N.T.-ului Petroșani. O.N.T.-ul ne-a răspuns tot în doi timpi și trei mișcări că podul aparține... Sfatului popular Cîmpul lui Neag. Cît privește cabana, ea nu aparține O.N.T.-ului Petroșani, ci „Întreprinderii regionale pentru exploatarea bazelor turistice” din Petroșani. Ne-am adresat întreprinderii cu pricina și am stăruit să se facă luntre și punte spre a lua măsuri.

Întreprinderea ne-a răspuns că nu intră în competența ei să se facă punte, întrucît, în speță, repararea podului din comuna Cîmpul lui Neag, ține de Sfatul popular al orașului regional Petroșani, care are datoria să înființeze în acest loc un post de cantonier.

Așadar, chestiunea e clară: podul care aparține Sfatului popular comunal este al O.N.T.-ului, intră în competența întreprinderii de exploatare a bazelor turistice, și ține de Sfatul popular al orașului Petroșani.

Lucrul e limpede. Un singur amănunt mai trebuie lămurit: cine repară podul?

Nu cumva Institutul Antirabic?

I. A.

Onomatopeica

Tu! Tu! face de-un ceas motocicleta.
Viu! Viu! răspunde tot de-un ceas Georgeta.
Of! Of! blestemă toți vecinii ei
Ham! Ham! latră furios de-un ceas Grivei.
Hir! Hir! se-aude după-un ceas în fine
Uf! Uf! se-aude-n casele vecine.
Toc! Toc! răsund un pupic în bot.
Bay! Bay! către vecini și asta-i tot.
Vij! Vij! curentul face în timpane.
Mu! Mu! fugind rog viteze sârmane.
Ga! Ga! fac giștele fugind convoi.
Mac! Mac! a mai făcut un biet rățoi.
Fiu!... Fiu!... se miră flucierînd țărănul.
Stop! Stop! le face semne milițianul.
Ha! Ha! un ris se-aude, masculin.
Hi! Hi!-i răspunde unul feminin.

Groh! Groh! mai face o purcea obeză,
Scirt! Scirt! o frină pusă în viteză
Bum! Bum! Poc! Poc! Krak! Tros! și
apoi Kranț!
Vai! Vai! și aoleu! se-aude-n șanț.
Cioc! Boc! Zadarnic cearcă s-o repara.
Hăis, cea! Hăis, cea! se-aude-n depărtare
Hei rup! greu mai urcă motocicleta-n car
„Ța bouleni! cu ei la dispensar”.

Azi are minus patru dinți Georgeta
La fiare vechi e-acum motocicleta,
Piciorul lui e-n ghips; pe-o lună doar.
Toc! Toc! bastonul face pe troțuar.

FLORIN IORDĂCHESCU

ALFA ȘI OMEGA CALITATE DE TURIST

TROLEIBUZ CU AUTO- DESERVIRE

Am citit pe troleibuz inscripția abotaet bez conductora".
— Cum se traduce asta? — au întrebat ceilalți pe mine "e, cum v-am spus, sînt Alfa și Omega."
— Se traduce: „Funcționează fără taxator”.
— Cum așa?
— Adică — mi-am imaginat — în loc de taxator, au un tomat. Pui moneda și iese letul.

Dar să știți, chiar și cineva care Alfa și Omega poate să greșească. Știu, cunosc, am greșit. Când m-am așezat în vagon, n-am văzut nici un tomat de automat. Baniii îi pui într-o simplă pușculiță. Alături de tomat, teancul de bilete, la discreție. Când m-am întrebat un călător:

— Nu poate careva să ia biletul fără să lase banii în pușculiță?
— Nu poate! mi-a răspuns el tărît.

— De ce nu poate?
— Pentru că nu-l lasă conștiința. Doar e cetățean sovietic. Am tăcut și pe urmă am înțeles că e vorba de un alt tomat:

— Pesemne că aveți aici multe controlori.

— Dimpotrivă. Foarte puțini. Iarși am tăcut. Când a venit controlorul să mă dau jos, m-a oprit călătoarea. Zice:

— Cetățene, nu e frumos.
— Nu e frumos să mă dau jos?
— Lasă asta. Dumea ai stat tot timpul de vorbă.

— Te pomenești că asta nu-i frumos!

— ... ai întrebat cum se scoate biletul.

— Pentru că nu știam.

— Dar noi ți-am explicat.

— Vă mulțumesc!

— Dar nu ți-a folosit.

— ???

— Nu ți-a folosit, pentru că dumea tot n-ai scos biletul.

— I-am spus noi că-s puțini controlori profesioniști, dar controlorii amatori, să știi, sîntem toți.

Dumneavoastră, sper, mă creșteți că a fost fără intenție. Am pus o monedă și am sbughit-o.

Nici nu m-am uitat ce monedă am pus. Poate era mai mult decât trebuia. Cu atât mai bine. Merit și o amendă cu autodeservire...

— Priviți această clădire!

— Fundamentul ei e din granit.

— Știți de unde e adus granitul?

— Știți de unde e adus granitul?

— Știți de unde e adus granitul?

— Știți de unde e adus granitul?

— Știți de unde e adus granitul?

— Știți de unde e adus granitul?

— Știți de unde e adus granitul?

— Știți de unde e adus granitul?

— Știți de unde e adus granitul?

— Știți de unde e adus granitul?

— Știți de unde e adus granitul?

— Știți de unde e adus granitul?

— Știți de unde e adus granitul?

pelor sale să ocupe Moscova și să-i înalțe în mijlocul ei o statuie de granit. S-a adus acest granit și s-a cărat la oarecare distanță de Moscova. Pe urmă, nu s-a mai cărat granitul. S-au cărat... hitleriștii. Iar granitul a fost transportat la Moscova după război. Din pietroaiile acelea s-a pus această temelie de casă.

LA EXPOZIȚIE

Cînd spui „Expoziție”, la Moscova chiar și copiii știu că e vorba de Expoziția Economiei Naționale. De obicei, străinii cînd vor să se ducă la expoziție, întreabă pe localnici:

— Cînd e mai bine să te duci, dimineața sau după-amiaza?

Iar cînd pui o asemenea întrebare localnicii știu de la o poștă că ești străin. Altfel ai ști că expoziția n-o vezi nici într-o dimineață, nici într-o după-masă! O vezi într-o săptămînă sau chiar mai mult. La prînz poți să mîninci la restaurantul din incinta expoziției, iar seara poți, dacă vrei, să te culci la unul din hotelurile din apropierea expoziției.

Să povestești ce vezi în expoziție, nu se poate. Dar se poate să povestești în imagini. Zeci, sute de ilustrate arată zecile de pavilioane, sutele de standuri, miile de exponate, cele mai noi realizări ale agriculturii, științei și tehnicii. Minunat prilej să trimiți celor din țară cîte o ilustrată. Dar cînd ești Alfa și Omega al grupului, mai ai timp de așa ceva? Toți vor să trimită ilustrate. Și cine știe să scrie corect o adresă ca scrisoarea să nu se rătăcească? Eu! În definitiv, toți au vecini care au prieteni, care au rude, care au cunoscuți, care așteaptă salutări, complimente, urări, felicitări. Am hotărît, fie ce-o fi, să mă sacrific și scriu eu pentru toți adresele. V-am spus că sînt Alfa și Omega!

RETUR

Atît de multe ne-am povestit în tren, atît de multe impresii am avut de schimbat, că nici n-am simțit cum trece timpul, cum se duc minutele, cum se duc orele, cum se duc zilele și nopțile. Cînd, într-o dimineață m-am dat jos din tren să cer, ca de obicei: „Adin sirop”, mi s-a răspuns:

— Sirop avem dar adin nu ținem. Încercați la farmacie.

— Imi răspunsese romnește, pentru că intrasem în țară.

Cînd am ajuns acasă, am găsit cutia de scrisori tixită cu ilustrate. Scrisesem din greșeală adresa expeditorului în locul adresei adresantului și viceversa. Iar expeditorul eram eu.

Am impresia că data viitoare nu mă va mai conduce nimeni la gară.

VICTOR PIȚIGOI
turist, expeditor și adresant

DE LA STEA PÎNĂ LA LUNĂ
NU MAI E MULT

CU M.Z.-ul IN SECTORUL ZOOTEHNIC

Aflându-ne cu unele treburi în comuna Avrig, am profitat de ocazie și ne-am deplasat pînă la locuința Moțatei, binecunoscuta găină din această comună. Solicitîndu-i un interviu, simpatica găinușă ne-a stat la dispoziție după ce ne-a servit cu două ouă proaspete din producție proprie. Apoi ne-a acordat interviul pe care-l publicăm mai jos:

— Am vrea să știm, dragă Moțată, în primul rînd, ce post aveți pe schemă în sectorul zootehnic?

— Ocup postul de găină, dragul meu! În această calitate furnizez ouă pînă în ziua cînd îmi va suna ceasul și voi adevări încă o dată proverbul că găina bătrînă face zeama bună! Cot-co-dac!

— Vă doresc ca acest ceas să vă sune cît mai tîrziu!

— Cot-cot-cot-codac, mersi!

— Dar fiindcă faceți parte din sectorul zootehnic, ce ați putea să-mi spuneți în legătură cu asistența medicală din acest sector?

— Prefer să cot-cotac!

— De ce?

— Dacă află medicul veterinar Vircolacu Virgil că l-am reclamat mă face pilafl...

— E bun...

— Dumneata m-ai chemat să-ți dau un interviu sau să-ți fac poftă de mîncare? Te rog dă-ți seama cu cine vorbești!...

— Pardon!... Unde lucrează medicul Vircolacu Virgil?

— La dispensarul din Avrig! Cucurigu!

— De ce cucurigu? Sînteți găină...

— Ca să derutez cercetările și să creadă lumea că vorbești cu un cocoș!... Cot-codacă mă află medicul, v-am spus, m-am ars!

— Da! Și ce-i cu medicul?

— Are în raza lui de activitate cîteva comune. Printre altele, în raza lui de activitate intră și gospodăriile agricole colective din Bradu, Săcădate și Ghimboaca!

— Și cum e cu raza lui de activitate?

— E o rază foarte puțin luminoasă, pentru că datorită felului cum a activat medicul, astă-iarnă au murit la G.A.C. Săcădate niște oi, iar în primăvară niște vite cornute mari. La G.A.C. din Bradu au murit de curînd cîteva vaci pentru că veterinarul nu le-a făcut tratamentul la timp... Și asta cot-codac, cot-codac, cot-co-codac...

— Și de ce nu-și face medicul meseria?

— Cot-codac-cot-codac-cot copilule! Și-o face! Dar în particular, pe la diverși cetățeni, de la care ia 25, 50 și chiar 100 lei pentru tratament!

— Cucuriguuu!!!

— Ce-i asta?

— Pardon, mi-a scăpat. Am vrut să spun formidabil!

— Așa că vezi, nu mai are timp de animalele gospodăriei, plus că e toată ziua pe MZ.

— Ce-i aia MZ?

— Motocicleta lui! MZ de 250 E mult mai plăcut pe MZ decît la DM!

— Dar DM ce-i?

— Dispensarul medical! În afară de asta, soția lui e farmacistă în comuna Tălmăciu! Și face naveta Tălmăciu-Avrig!

— Ia trenul?

— Nu! Ca să nu ia dînsa trenul și-a luat medicul MZ! O duce dimineața, o aduce la prînz, o duce iar după masa, și o aduce seara! Total 52 de kilometri pe zi. Așa că, între drumuri, el îngrijește de vitele particularilor și între vitele particularilor mor și vite de-ale gospodăriilor colective!

— MZ!

— Ce MZ?

— Mare zurbagiu!

— Mai bine era MV!

— Adică?

— Medic veterinar!

— Da! Acum, dragă Moțato, aș vrea să te întreb ceva: unde pot să mînc în bine pe aici?

— Faci aluzie la mine?

— Vai, cum poți crede una ca asta? Unde s-a mai auzit ca un reporter, după ce ia un interviu unei persoane, s-o mînce? Am auzit că aici se mînce bine la doamna Grazi!

— Nu te sfătuiesc! Dacă mînci acolo comiți o nelegalitate! Mai bine m-ai mînc pe mine!

— Dar de ce mînc nelegal la cucoana asta?

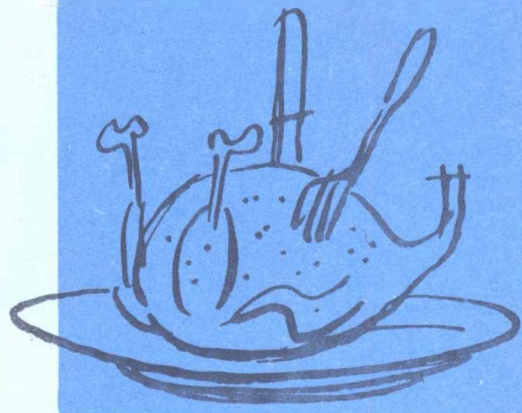
— Fiindcă are un fel de cantină particulară, fără autorizație sanitară și fără nici un fel de autorizație! Plus că taie vitei, ceea ce e interzis!

— Dar medicul veterinar știe de asta?

— Știe!

— Și de ce nu ia măsuri?

— Pentru că ia și el masa acolo!

— Care va să zică la cucoana asta se mînce felul întîi salată, iar al doilea fel, e din șeptel. Bogată rază de activitate are veterinarul!

— Da! N-ar strica o rază de lumină în raza lui de activitate!

— Se face, Moțato, se face! Acum dă-mi o mîna de ajutor să găsesc un gag pentru finalul foiletonului.

— Un gag?

— Da!

— Un moment! Fii atent! Cucurigu-gagu!

— Ce-i asta?

— N-ai vrut un gag? Uite gagu!

— Ascultă, Moțato, uite, pentru bancuri de astea vă taie pe voi găinile și ne face cu ou și cu oțet pe noi umoriștii! Spune-mi mai bine ce mînc eu acum, că s-a inserat!...

— Dragul meu, știi ceva? Taie-mă! Vorba aia: o dată moare găina! Pînă la urmă tot în cratiță ajung! Hai, servește-te!

Așa se face, iubiți cititori, că acum ne aflăm în căutarea unui alt corespondent în comuna Avrig, întrucît Moțata a fost foarte gustoasă. Poate că ar fi cazul să ne aflăm și în căutarea unui alt medic veterinar, întrucît actualul ne lasă un gust amar.

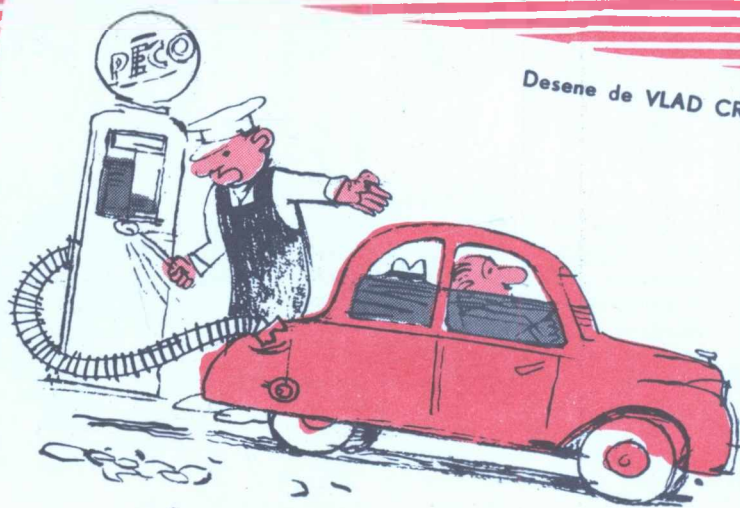
S. R.

Desen de FRED GHENĂDESCU

Unele întreprinderi nu respectă termenele contractuale, provocînd incurcături și pagube.

— V-am comandat 2000 de chilozi de baie acum 8 luni. Ce-o să facem cu ei dacă ni-l livrați în noiembrie?
— Vezi că te enervezi de pomană?! Cine vi-l livrează în noiembrie?! Nici nu sînt gata...

Desene de VLAD CRIVĂ

V E I D E I T A

Cearta a-nceput în clipa când nea Fane, contabilul gospodăriei noastre, a propus să vindem vacile.

- Ne fac numai pegubă-n mîncare, tovarășe președinte și lapte nu dau nici cît o capră.

A sărit ca ars Tudose, noul zootehnician:

- Dumneata, tovarășe Fane, te-i fi priceptînd la contabilitate, da' la vaci mai va! Află că-s bune!

- Pe ciorbă, s-a-nconțat cu el nea Fane. Abia dacă dau 2-3 litri de lapte pe zi. Mai mare risul! Gospodărie frunțasă cu vaci codășe...

- N-au fost îngrijite științific, cum scrie la carte, - nu se lasă nici Tudose...

Pe nea Fane îl inecă risul:

- Ei nu, te pomenești că vrei să le înveți alfabetul și după aceea să se hrănească cu tablet la ore fixe... Mline, poimfine, o să-mi ceri să-ți cumpăr și un ceas ca să-l pui în grajd.

- Știi că nu-i rea ideea?! Un ceas e necesar, mai ales cînd vrei să faci o furajare științifică... Chiar te rog, tovarășe Fane, să ne ajuți în această privință.

Contabilul îl privește cruciș și nu știe ce să creadă; ride de el sau vorbește serios? În cele din urmă oftează adînc și mormăie ca pentru sine, însă de-ajuns de tare ca să audă și cei din preajmă:

- Mă învață pe mine... Parcă eu aș avea tărîțe în cap...

- Bine că mi-ai amintit, sare Tudose, avem nevoie și de-un supliment de tărîțe...

- Pentru borș? Întreabă nea Fane, care simte că începe să-i sară borșul...

- Ba pentru vaci! O furajare științifică cere neapărat și tărîțe...

- Și mai ce? Întreabă contabilul făcînd un efort să rămînă calm, spune, hai nu te rușina...

- Ne trebuie și concentrate, și masă verde, și neapărat să facem ferestre mari la grajd pentru lumină.

Nea Fane nu scapă prilejul care i se oferă:

- Te pomenești că dac-or avea ferestre o să le vină lapte mai mult? Hă, hă! Asta-i bună!

- Nu ride, tovarășe contabil, pentru că dumneata nu vezi vacile decît scrise în conturi... Habar n-ai cum se îngrijesc!

Nea Fane se face ca șfeca. Se întoarce spre președinte:

- Vorbe de-a-surda, tovarășe președinte! A venit dumnealui să facă reforme în grajdurile noastre... Te pomenești c-o să dea dispoziție în scris: începînd de mline fiecare vacă este obligată să dea cîte 20 litri de lapte pe zi. Cele care nu-și vor îndeplini norma, vor fi trase la răspundere... Pierdem vremea! Eu, zic să le trimitem la vînzare, să ne mai scoatem din pagubă. Vom cumpăra mai încolo, altele...

Președintele se uită cînd la unul, cînd la celălalt și cînd să deschidă gura, Tudose i-o luă înainte.

- Dacă vindem vacile astea se cheamă că nu știm să ne orientăm. Ascultați-mă ce spun: sînt de rasă bună... Vor da rezultate. Pentru asta, garantez eu. Mai ales, roșia aia de stepă...

Nea Fane se cutremură de ris, parc-ar fi pe arcuri:

- „Păguboasa” aia, bună de ceva? Ei nu, cu asta chiar mă pui pe gînduri. Nu-i bună nici pentru cizme... Gîlceava a continuat. Pînă la urmă președintele a hotărît să mai așteptăm să vedem ce ispravă ne face Tudose.

Nea Fane s-a oțărît rău de tot, da n-a avut ce face. A plecat spre biroul lui după ce mai înainte a rostit sentențios:

- Toate pagubele se impută! Să n-avem vorbe!...
Și a ieșit trîntind ușa. Tudose s-a apucat de treabă. Muncește din zori pînă-n noapte împreună cu echipa. Nea Fane nu vine de loc pe la grajduri. Îl trimite pe Bănică, socotitorul, să vadă ce și cum.

Bănică îi aduce mereu vești noi:

- Crește, tovarășe Fane, crește...

- Cine măi?

- Producția de lapte pe cap de vacă...

- Crește pe dracu', mormăie nea Fane. Nu știi să te orientezi pe teren...

Bănică rămîne mofluz la gîndul că are asemenea lipsă.

Seara însă contabilul înregistrează în fișe cantitatea exactă de lapte pe ziua respectivă și alături prețul de cost, care scade vertiginos asemenea mercurului dintr-un termometru pus la gheață. Scrie și bombăne:

- Al dracului om, auzi, numai ca să mă facă de ris...

Pe la grajduri însă nu se duce. Ține la prestigiul lui, care acum a început să se clatine din pricina unor vaci.

În schimb vine Tudose pe la el:

- Am vorbit cu tovarășul președinte... Aș avea nevoie de cutare, sau cutare, lucru...

Nea Fane se face că nu-l aude, dar cum pleacă zootehnicianul se apucă să noteze ce i-a cerut și murmură:

- Omul dracului, cum să te pui cu el?

De două zile e mare zarvă la noi. Păguboasa e în atenția tuturor. Ce-a făcut, ce-a dres Tudose, pînă la urmă a dovedit c-a avut dreptate. În două luni păguboasa a dat peste 800 litri de lapte. A bătut recordul pe gospodărie, pe sat, pe comună, pe raion...

Au venit de la ziare s-o fotografieze. A ajuns păguboasa vedetă. Toți o privesc. La un moment dat se apropie de masa la care stau oaspeții...

Nea Fane, care-i prezent, o ia la rost:

- Hoo, păguboaso, unde te bați?

În locul ei răspunde Tudose:

- Vrea să urce pe podiumul învingătorilor, doar nu degeaba-i recordmană.

I-a apărut poza în ziare alături de Tudose. Nea Fane însă nu se împacă:

- Dat dracului omul ăsta!

După cîteva luni mai aveam încă 10 recordmane... Pe urmă am ajuns la 20... pe urmă ne-am obișnuit. Avem numai celebrități.

- Crește, crește, spune președintele bucuros.

- Ba scade, i-o retează nea Fane, scade prețul de cost pe litrul de lapte.

Vine și Tudose. Zîmbind șolțic, aruncă o momeală:

- Tovarășe președinte, acu' cred c-ar fi bine s-o vindem pe păguboasa.

Nea Fane explodează ca o bombă:

- Mă opun! Nu vindem nimic...

Tudose ride. Președintele ride.

- Atunci să mai cumpărăm altele, propune el.

Nea Fane stă o clipă pe gînduri, apoi cade de acord:

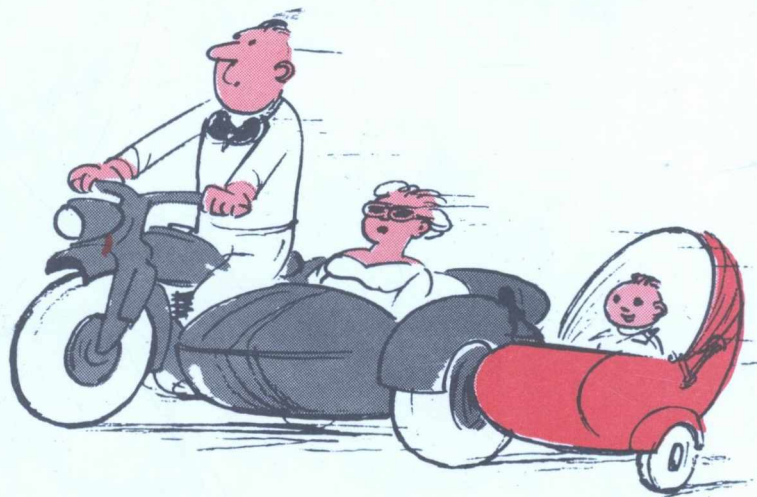
- Să mai cumpărăm! Dar dacă n-ajung recordmane... se impută.

ION RUȘ

FĂRĂ CUVINTE

V. Ciivari

FĂRĂ CUVINTE

V. Ciivari

Claritate

Unui poet

Ce vrei mai clar decât un strop de rouă,
Decît triunghiul plinului ciorchin,
Decît o pline ruptă pe din două
Ori ovinul putred din paharul plin?

Pornind de la fapţurile bizare
La speciile azi evolute,
În multimilenara-i căutare
Natura s-a-implinit prin claritate.

Atunci de ce imensul cer albastru
Cu limpezimi eterne de cleştar
Îl cinţi mereu, iubite poetastru,
Forţîndu-te să fii cit mai neclar?

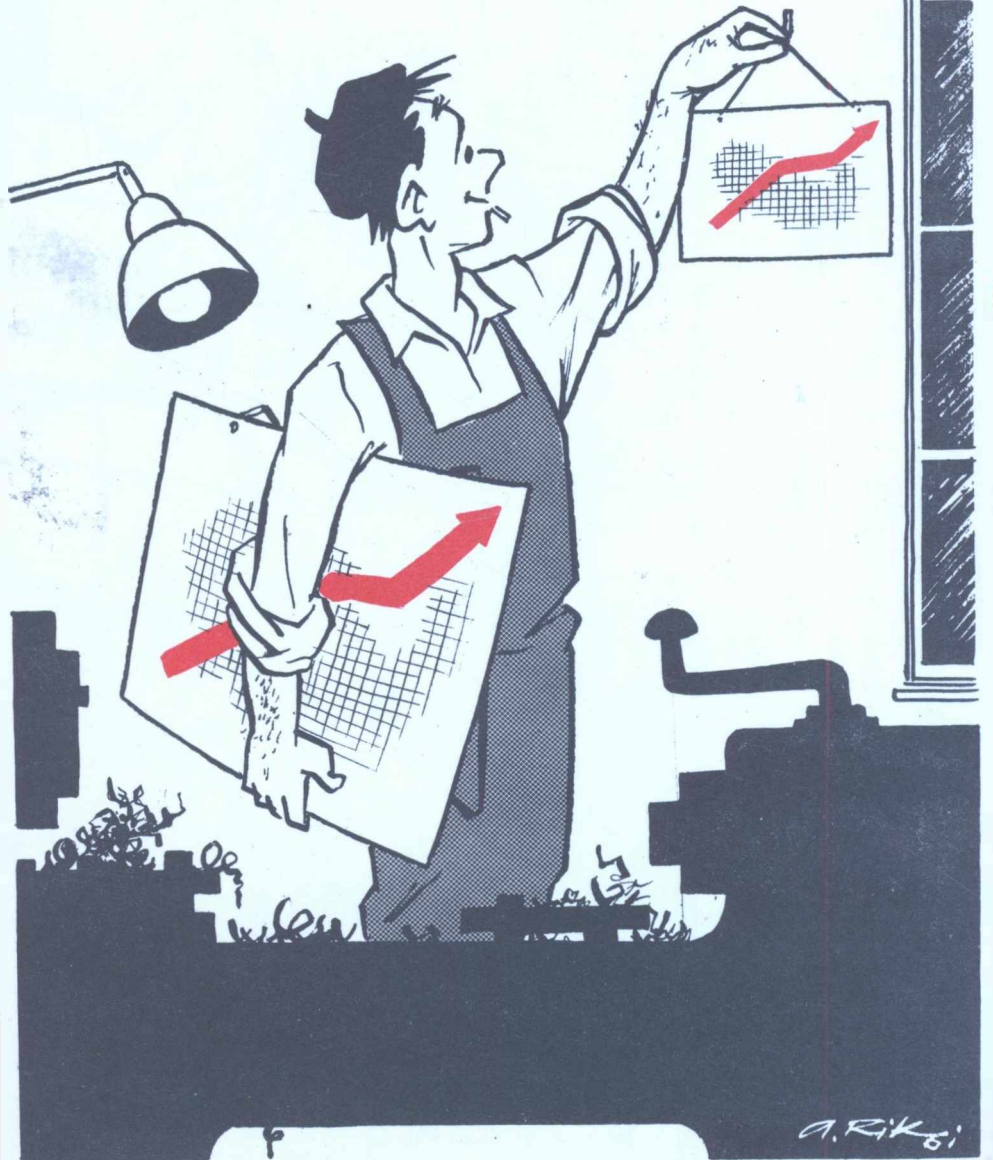
De ce în versu-ţi devenit notoriu
Pluteşte-un val de ceaţă şi obscur?
De ce eşti veşnic în contradictoriu
Cu tine însuşi şi cu cei din jur?

De ce? De ce? Eu intuiesc, îmi pare,
Şi-o spun deschis (e vechiul meu melic):
Ţi-e teamă că-n adîncul apei clare
Se vede mai uşor... că nu-i nimic.

STELIAN FILIP

Desen de RIK AUERBACH

- Aşaaa! Nu se poate spune că nu mi-am redus graficul rebuturilor!!!

A. RIK

Adenauer l-a trimis
la Washington pe pri-
marul Berlinului, Brandt,
pentru tratative.

Cum se vede, la tra-
tative iau parte un
brand german și câteva
mii de branduri ameri-
cane.

E C O N O M I E P O L I T I C Ă

Un oarecare mister Flax
(miliardar

și proprietar
al unui vechi concern de vax)
— în mod inopinat —
căzu bolnav la pat...

Cînd devenise evident
că orice fel de tratament
e pur și simplu inutil,
chemă la el pe unicul copil
și-i zise textual:

— Jim,
eu am să mor...
Ești singurul moștenitor
universal
(direct și legitim)
al unei incomensurabile averi
acumulate

(cu infinite sacrificii și dureri)
din vax și alte derivate.

Țin personal
ca înainte de-a muri
în mod oficial,
să-ți spun în rezumat
ce trebuie să știi
neapărat...

În primul rînd, a fi miliardar
e o adevărată... artă
și nu orice golan e hărăzit de soartă
să joace rol de mare financiar...

Îți recomand: să nu fii mină spartă,
să iei exemple de la vechii bancheri,
să crezi profund în pronia cerească
de vrei ca beneficiul să-ți crească
cu toată avalanșa de șomeri...

Ce este însă foarte principal
e să aduni mereu la capital
și-așa cum este scris
în „catehismul” nostru internațional,
să nu faci vreo eroare
și să te-atingi de capitalul propriu
zis...”

— Și spezele de-nmormîntare:
cavoul, popa, florile, dricarii?
(a întrebat

Jim Flax
adînc îngrijorat)

— Mai faci economie la... salarii
și urci un pic prețul la vax!

MIRCEA CODRESCU

DIN ZONA DOLARULUI • DIN ZONA DOLARULUI

Desen de A. POCH

COLONIALE

ÎN PRAGUL FALIMENTULUI

CÎND
DAR
ADEVĂRATE

O societate engleză a propus
recent introducerea unui contor
kilometric la toate... cămilele
folosite pentru cărăușie. După
socotelile experților, proprietarii
de cămile din colonii se pot alege,
în cîteva zeci de ani, cu venituri
fabuloase, dacă vor mai exista
cămile.

Și, adăugăm noi, dacă vor mai
exista colonii.

BONN. Situația grea a ocrotirii
sănătății a fost recunoscută
recent de ministrul Goppel din
Bavaria. În spitalele bavareze
sînt respinși zilnic 300 bolnavi.
Nici cei care sînt primiți n-o duc
bine: în spitale lipsesc mii de
cadre medico-sanitare, lipsesc
medicamentele necesare, nu se
găsește utilaj corespunzător. Cum
se vede, în R.F.G. și asistența
medicală e grav bolnavă...

CHICAGO. Reclamele difu-
zate prin toate mijloacele posi-
bile anunță că firma „K.C. Card
Co.” a pus la punct și a scos
oficial în vînzare o mașină per-
fecționată pentru trișat la jocuri
de noroc. Mașina de trișat poate
fi folosită la orice joc. Probabil
o vor folosi și la alegeri.

CEL CARE SE ÎNEACĂ SE AGAȚĂ ȘI DE...

Desen de V. GOREAEV (din „Krokodil”)

Recompensă

*Micuțul Gimmy (șase anișori!)
Și-a meșterit o praștie, cu care
De când se scoală, pînă la culcare,
Îi bagă-n sperieți pe trecători.*

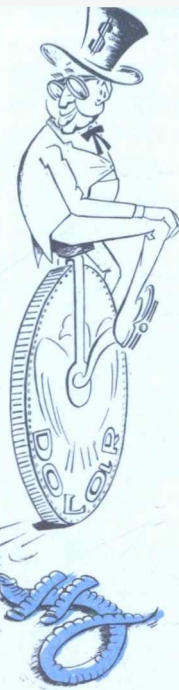
*Firește, belicoasa lui purtare
Soldată cu scandaluri deseori,
A ridicat aproape pîn' la nori
Un val de legitimă indignare.*

*Dar ieri, sătul probabil să tot tragă,
Băiatul s-a jucat o zi întreagă
Cu orișice copil nevinovat.*

*Și i-a grăit iubitul său părinte:
— Hei, Gimmy, uite, fiindcă-ai fost
cuminte,
Îți fac cadou... un tun automat!*

S. TUZLEANU

Desen de
N. GHENADIE

DRAMĂ
LIRICĂ

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Conversație plouată

Dialog autentic între chiriași,
într-un oraș din Anglia:

— Stau prost. Toamna și primăvara, plouă la mine în casă.

— Eu stau și mai prost. La mine plouă atît de rău, încît în casă crește iarba.

— Fleacuri! — sare al treilea. La mine în casă e mult mai rău!

— Mai rău decît să plouă și să crească iarba, nu poate să fie.

— Ba poate, pentru că la mine nu plouă, nu crește iarba, dar mai rău, crește chiria...

Se cumpără inteligență. Plătim bine

Douglas Dillon, reprezentant al finanțelor americane, a rostit o cuvîntare în care a arătat că țările Americii Latine pot primi oricînd din partea S.U.A. un credit de 20 miliarde dolari, dacă ele „vor ști să facă dovadă de inteligență”. Cu acești bani, pretinde Douglas, ele ar putea fi libere să obțină orice... adăugăm noi orice, afară de libertate.

Îmbogățiți-vă!

Un oarecare occidental Ralph Hewins a publicat recent o carte în care învață pe oricine cum s-o ia pe calea îmbogățirii. „Oricine se poate îmbogăți — pretinde cartea — dacă adună un mare număr de sfaturi bune de la prieteni”. „Sfaturile bune reprezintă cel mai solid capital”.

Nu știm ce ar fi zis autorul dacă editorul i-ar fi oferit drept

plată pentru cartea lui, cîteva sfaturi excelente! Știm numai că nici un acționar n-ar primi să i se dea drept dividend anual cîte o sută de sfaturi. Și mai știm că orice șomer primește din partea nenumăratelor persoane oficiale milioane de sfaturi pe an. Pînă în prezent, nici un șomer nu s-a îmbogățit încă de pe urma sfaturilor.

Diplomații de culoare aflați în S.U.A. au primit scrisori de amenințare. Autoritățile au declarat că vor lua măsuri energice împotriva expeditorilor... deoarece scrisorile erau insuficient timbrate.

Aparatul minune!..

de I. AVIAN

Eu am fost de părerea ei, dar ea, adică soția mea, era de părere să ne cumpărăm un aparat mic de radio.

— E foarte practic pentru concediu, își susținea dânsa teza. Oriunde pleci, la munte, la mare, ai cu tine muzică.

— Draga mea, dacă plecăm împreună, am muzică oricum. Și dacă o să plec singur, abia o să am o muzică... Ce-mi trebuie deci aparat, dacă te am pe tine? glumeam eu combativ.

Ea nu glumea. În general ea nu glumește cînd vrea ceva. Acum cinci ani cînd mi-a cerut mie mîna, tot n-a glumit, deși eu am izbucnit în hohote de rîs și după trei ani, cînd m-am mai potolit, era prea tîrziu...

Astăzi, cînd îmi cere mîna, nu mai izbucnesc în rîs, izbucnesc, ca să zic așa, în plîns, fiindcă nu mi-o cere goală. Mi-o cere cu chenzina în ea. Dar ce-i adevărat, e adevărat. E gospodină și-i place să-mi facă viața plăcută. De aici și dorința de a ne cumpăra un radio. Pînă la urmă, am hotărît să luăm un aparat mare, frumos, produs de „Electronica”, din cele expuse la Magazinul de

produse metalo-chimice din Fetești.

— Tovarășe vînzător, zic, alege-mi un aparat, dar unul pe cîinste, vorba ceea, să zbrîntie...

Ia un aparat din raft, îl pune la priză și, într-adevăr, zbrîntia...

— Poftim. Unul cum ați dorit. Zbrîntie, nu cîntă...

— Și zbrîntie tot timpul? Întreabă soția.

— Cum o să zbrîntie tot timpul? Nu vedeți? Are întrerupător. Răsuciți butonul spre stînga, se

întrerupe curentul și nu mai zbrîntie.

Îl privesc năuc (pe aparat, nu pe vînzător, că el nu zbrîntia) și cer lămuriri:

— Dar de cîntă cîntă?

— Cînd o să vină tehnicianul de la „Electronica“!

— De ce? Are voce frumoasă și ține loc de difuzor?

— Nu știu de ce ține loc, dar pe noi ne ține în loc cu vînzarea.

Pînă la urmă ne-a ales un alt aparat. Am ajuns acasă, l-am instalat în hol și, în vreme ce eu îl contemplant sub toate unghiurile, nevastă-mea a dat fuga prin vecini să-i invite la prima audiere și, cu acest prilej, să admire aparatul.

— Bun foarte bun radicle! face nea Ilie. Unul la fel am și eu. Fabricat tot de „Electronica”. Și transmite perfect. Numai rezultatele campionatului de fotbal nu prea le-a transmis perfect. Mi-a retrogradat „Farul” din divizia A în B.

— Păi, asta e realitatea. — Mă rog, dar dacă ar fi fost un aparat cumsecade, în loc să transmită un asemenea rezultat, ar fi putut să hîrlie.

Deschid aparatul și după cîteva clipe se aude: hîrrr... hîrrr... hîrrr...

— Ei, zic, asta e un aparat cumsecade... Probabil că iar a fost retrogradat „Farul”...

— Schimbă postul pe București II! Intervine nevastă-mea jenată. București I e poate în reparație.

Mișcă indicatorul pe București II... Hîrrr... hîrrr... mîrrr...

— Și București II e în reparație, face Mitică zîmbind pe unde medii...

Plimb acul pe toată lungimea scalei.

— Măi să fie! hotostește Ilie. Toate posturile sînt în reparație...

Am lăsat musafirii să aștepte, am luat aparatul sub braț și pornesc spre magazin.

— Tovarășe responsabil, aparatul asta e unic în tot Feteștiul. Hîrlie.

— Nu e unic. Ne-au mai fost date înapoi cîteva.

Mi-aduce un nou aparat din depozit și pornesc îndărăt să mai prind musafirii.

— Se întîmplă, explic eu. Controlorului de calitate i-a scăpat un aparat defect.

Și bag la priză aparatul proaspăt adus.

— S-a potrivit tocmai bine! rostește o vecină, Se transmite „Sfatul medicului” și pe mine mă pasionează grozav emisiunea asta.

Răsucesc butonul. Crainicul citește: „Sfatul medicului”. Despre răcelile de toamnă. O dată cu venirea sezonului ploios oa-

menii sensibili încep să facă bîrrr... bîrrr... cîrrr...

— Cum încep să facă, maică? sare bunică-mea. Eu niciodată n-am apucat să fac hîr, bîr, deși sufăr de astmă.

— ...în caz de ploaie și de vîljjj... vîljjj...

— Adică în caz de viscol! explică Mitică.

— ...se recomandă celor răciți să poarte haine groase, căpтуșite cu fîss... cu... zîrrr... cu... tîrrr...

— Ia uite, maică, ce noutăți ne aduce anul ăsta moda... Taioare de fîs, paltoane de zîr, căciuli de tîrrr... Halal nepot! mi se adresează ea. Pe mine mă lași tot în stofă de lînă, îmbrăcată ca și acum 30 de ani! Nepoate, fie ce-o fi, iarna asta vreau să mă îmbraci cu fîs...

Am scos fîsul din priză și m-am înapoiat la magazin.

— Tovarășe, zic, mi-ai dat un aparat marca „Fîs” și un altul marca „Hîr”. Ce-ar fi să-mi dai și unul, dar așa cum ne-a obișnuit „Electronica”, fără defecte și cu audiere perfectă.

Scoate responsabilul oîtînd un alt aparat din raft și-l pune la priză.

— ăsta sper să nu mai hîrlie sau să mai fîsîie...

Avea dreptate: ăsta nu mai hîrlia și nu mai fîsîia. Tăcea. Tăcea ca un mort.

— Nu se aude nimic.

— Preferabil decît să hîrlie... Îi atinge responsabilul un bobîrnac ușor, aparatul se sperie și începe: ciau... ciau... ciau... cio... iuiuiuuu...

— Aha, zic, o fi cîntecul ăla „Hai iu iu iu iu”...

— Are ceva! îngîmă el.

— Meningită! oftez eu cu năduf. N-auzi, vorbește fără șir...

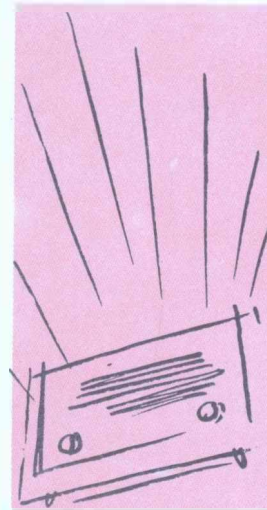
Enervat, răsucește butonul și-l închide. În clipa în care l-a închis, din aparat răzbate sonor: — ... am transmis sfatul medicului. În emisiunea viitoare vom vorbi despre „Astenia și cauzele ei”.

Palid la față, responsabilul înghite două pastile de Carbaxin și prinde a sclînci:

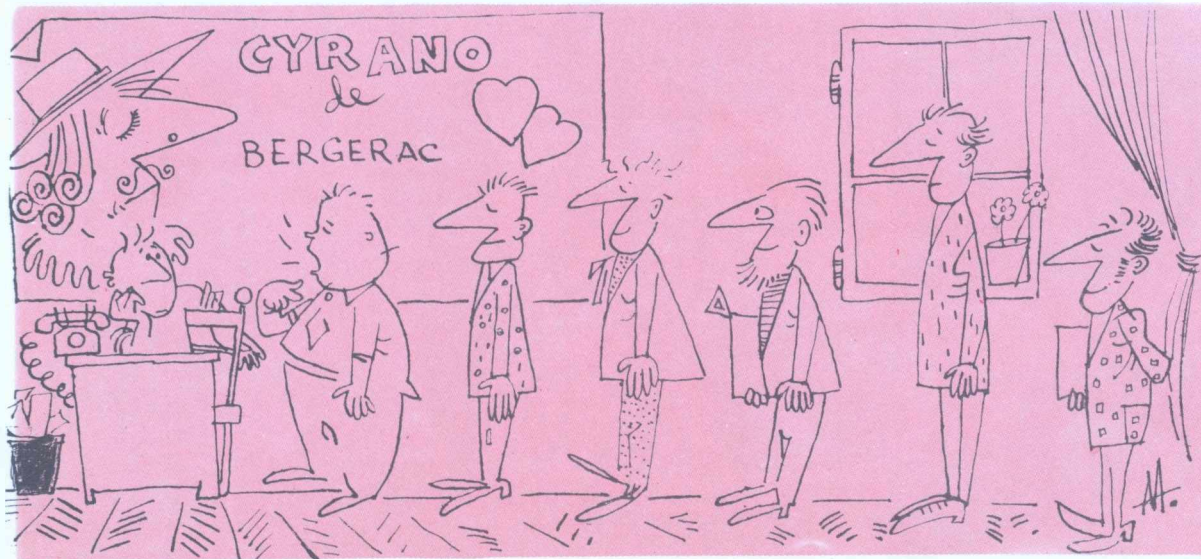
— Tovarășe, dragă tovarășe, te rog, te implor, îți restituim banii, toți banii, îți mai oferim și ceva în plus, dar renunță la aparat de radio. Ia un frigider, ia o mașină de cusut, ia un aspirator. Astea nu hîrlie, nu cîrîie. Sînt pașnice! Fie-ți milă. Aparatul e defect. Așa l-a expediat fabrica. Numai un tehnician să-l pună la punct nu ne-a expediat. Cele bune s-au vîndut. Ne-au rămas numai cîteva defecte. Renunță, tovarășe la radio. Uite, îți cad în genunchi. Dacă vrei muzică, spune-mi ora care îți convine și vin cu toată familia să-ți cînt. Am un cumnat țambalagiu. Îl aduc și pe el. Ai auzit ce-a spus adineauri la radio: Astenia și cauzele ei. Astea-s cauzele ei, tovarășe!

Mi-a oferit și mie un Carbaxin și am plecat acasă cu un aspirator.

E drept, aspiratorul nu transmite muzică, dar nici nu ai nevoie la el de Carbaxin...

Unii actori pretind anumite roluri fără să se gîndească dacă sînt potriviți pentru rol.

— Și deoarece tot împărții azi rolurile pentru noua piesă, aș vrea să mi-l dai mie pe cel al lui Cyrano de Bergerac!!!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

— După cum vedeți, reclamația dv. e neîntemeiată; din procesul-verbal de recepție rezultă clar că costumul nu are nici un defect!!!

Desen de S. NOVAC

— Povestea că omul se trage din malmuță, e pentru copii. Eu, unul, cred că se trage din... cangur!

S F A T U R I P R A C T I C E

Cum se poate intra în casă, fără chele, după miezul nopții

Urcați scările în vârful picioarelor, sunați la ușa vecinului, îi cereți o daltă, un ciocan, precum și scuze că l-ați trezit din somn; apoi urați-i somn ușor și începeți să lucrați la ușă, având grijă să nu faceți zgomot pentru a nu vă trezi soția și mai ales pe mama dumneaei, deținătoarea condiției de prezență în familie. Când operațiunea este gata, treziți-vă din nou vecinul pentru a-i înapoia uneltele însoțite de mulțumiri călduroase și urări de somn ușor! (Dacă are mână grea, e mai bine să-i înapoiați uneltele... prin poștă).

Cum se poate verifica prospețimea plinii

Apăsăți pîinea la mijloc, cu degetul arătător, apoi cereți să vi se taie pîinea în două și apăsăți-i miezul tot cu degetul arătător. Aplicați aceeași metodă la 10—15 pîini pînă găsiți pe aceea corespunzătoare dorinței dumneavoastră. Nu vă lăsați înduișat de afișele privitoare la igienă.

Cum se pot strica unele jucării mecanice produse de fabrica „Bucuria Copiilor”

Folosiți jucăria timp de o oră conform indicației de pe prospect.

Cum se poate învăța înotul la domiciliu

Uitați deschise toate robinetele și părăsiți casa pentru două ore. La înapoiere înarmați-vă cu un colac de salvare și chemați telefonic un instalator. Pe distanța dintre ușă și telefon veți învăța înotul.

Ce minciună plauzibilă puteți spune soției cînd vă întoarceți acasă tîrziu, după miezul nopții

... dacă știți... spuneți-mi și mie.

RADU RĂDULESCU

PEISAJ

bistrițean

*Gîndul trubadur mă duce
Pe aripi de nostalgie
Înspre Bistrița frumoasă,
Bistrița cea dragă mie.
Nu mai sînt cocioabe strîmbe,
Gropi, noroaie, mărăcini,
Ce frumos e astăzi parcul
Plin de flori și de lumini!*

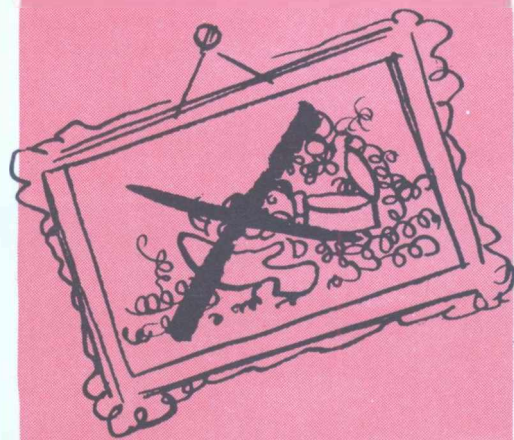
*Doar în strada T. Ionescu,
Chiar lipite de trotuar,
Etalate-n vîzul lumii
Înspre sfatul popular
Zac mormane de gunoaie,
Murdărind întregul drum
Care — toți o s-o confirme —
N-au mireame de parfum.*

*Resturi de cartofi și roșii,
Coji de pepeni și de mere,
Un galoș și diferite
Rămășițe menajere;
O cutie de conserve,
Cîrpe care-au fost textile,
În total ca greutate
Patru-cinci sute de kile.*

*Ce să facă cetățeanul
Cu gunoiul din ogradă?
Îl asvirte tot acolo
În grămada de pe stradă
Și mormanul crește-ntr-una,
Înc-un strat și înc-un strat,
Era mic mai ieri, dar astăzi
Coșcocea s-a înălțat.*

*Eu ca privitor neutru
Iată ce am constatat:
Vinovat este gunoiul
Fiindcă-i încăpățînat!
I-au propus să-l mute-afară
Din oraș dar n-a fost pentru,
Are-o singură dorință:
Vrea morfiș să stea în centru.*

ION PRIBEAGU

Lupta împotriva

PISĂLOGILOR

Lupta împotriva pisălogilor am declarat-o deschisă în ziua când s-a umplut paharul. Eu, să știți, n-aș avea nimic cu pisălogii, dacă n-ar avea nici ei nimic cu mine. Dar nu există pisălog care să n-aibă nimic cu tine, care să nu-ți pice ca musca-n lapte și să nu-ți furnizeze un monolog, echivalent cu 15 kilometri bandă de magnetofon. În fața acestor fenomene, nu pot să rezist.

Trebuie să recunosc că în jurul meu nu sînt prea mulți pisălogi. N-ar îndrăzni să fie, deoarece cu mine nu le merge. Eu sînt un om tăcut, care își vede de treabă, și numai atunci cînd n-am de lucru, îmi pot permite să mă apropiu de un coleg ca să-l întreb ceva, sau să-l opresc la o mică șuetă. Mică, bine am zis, că mare n-are cum să fie: nu te lasă pisălogii. Tocmai îi explicam deunăzi lui Ionescu despre Demostene, care, înainte de a se face orator, era un om tăcut și timid, cînd ușa atelierului se deschise și o siluetă neașteptată se îndreptă ca magnetizată spre noi. Vasiliu, de la controlul de calitate. Zice:

— Ce faci?

— Nu se vede? — zic — Lucrez!

Zice el, indiferent:

— Nu se vede.

Cu asta, un altul poate ar fi terminat și și-ar fi văzut de drum. Un altul, dar nu Vasiliu. Zice:

— Nu sînt contra să fumezi o țigară...

Auzi, nu-i el contra! Dar sînt eu contra, pentru că nu sînt fumător și atunci am voie să-mi petrec timpul liber cum vreau, pentru că mașina este automată și merge singură. Dar și pisălogul, parcă e automat, funcționează fără întrerupere și lansează ipoteza că mașina merge singură, dar nu se unge singură, nu se șterge singură, nu se spală singură și nu se îngrijește singură. Nu-i greu de priceput unde bate, dar ca să-i dovedesc că am ambiție și să-i arăt ce înseamnă lupta contra pisălogilor, îi întorc spatele. Mă duc să-mi văd mai departe de treabă și să-l caut pe Ionescu, care între timp nu știu cum se face că a dispărut fără ca măcar să afle cum s-a terminat cu Demostene, cel ce era tăcut înainte de a se face orator. Firește, îl găsesc și-i povestesc mai departe împlinirea, că poate îl interesează și nici n-ar fi frumos din partea mea să profit de plecarea lui și să-l las cu povestirea întreruptă.

Dar destinul mă urmărește implacabil. Lupt eu cu pisălogii, dar se vede că și pisălogii luptă cu cei care luptă cu ei. Vasiliu năvălește din nou în direcția mea. E ranchinos rău și acum caută nod în papură. A venit cu o piesă în mîna. Zice:

— Cunoști asta?

Sigur că o cunosc. N-am făcut-o eu? Dar el nici nu așteaptă răspunsul meu. Ia șublerul și măsoară.

— Vezi?

— Văd.

— Are o abatere.

— Eu n-am nici o abatere. Sînt disciplinat.

Zice:

— Cine a făcut piesa asta?

— Cine s-o facă? — zic — Mașina a făcut-o, că e automată. Ea a făcut piesa, ea a făcut și abaterea. N-am nici înclin, nici în mîncă! Și te rog să nu mă mai ții de vorbă, că altfel nu răspund de ce se întîmplă, cum a zis și marele Demostene, care, dacă ții neapărat să-ți povestesc ce făcea cînd încă nu era orator...

— Îți las piesa să prelucrezi singur abaterea!

Și a plecat.

Crede cineva că a lăsat piesa ca să-i prelucrez abaterea? Mofturi! A lăsat-o ca pretext. Ce pisălog! O lasă astăzi ca să aibă motiv mîine să întrebe de ce n-am făcut-o.

Iar a doua zi, vine cu altele. Tot cu abateri. Cu mine însă nu-i merge. Cu mine și-a găsit nașul. Vrea să-i dau peste nas? Ei bine, am să-i dau. O să-i dovedesc că mașina e de vină. Cer să vină un meșter s-o repare. Și nu trebuie să cer de două ori. Vine meșterul. Vine cu o ladă de scule. Cîte n-are acolo! Parcă-i sacul lui moș Gerilă! Clești, voltmetre, șublere, micrometre, ampermetre și încă o mulțime de lucruri despre care, vorba ceea, nu știu nici cum le cheamă, nici cu ce se mîncă. Într-un cuvînt, mie dacă-mi dai pe mîna o ladă așa bine asortată, aș avea curajul să plec și în Cosmos cu ea. Numai să nu-mi ceri să umbli înăuntru, că nu mă pricep. Dar meșterul se pricepe. Scoate mai întîi un clește, pe urmă altul, pe urmă un voltmetru și o șurubelniță. Pe urmă scoate o țigară, o aprinde — că e fumător! — și zice:

— Cu astea din ladă, nu fac nimic!

Va să zică, e o defecțiune serioasă. Unde-i Vasiliu, care mă scoate pe mine vinovat din toate? Unde-i Nod-în-Papură?

— Va să zică — zic — n-ai aceea ce-ți trebuie?

— N-am.

— În toată lada?

— Da.

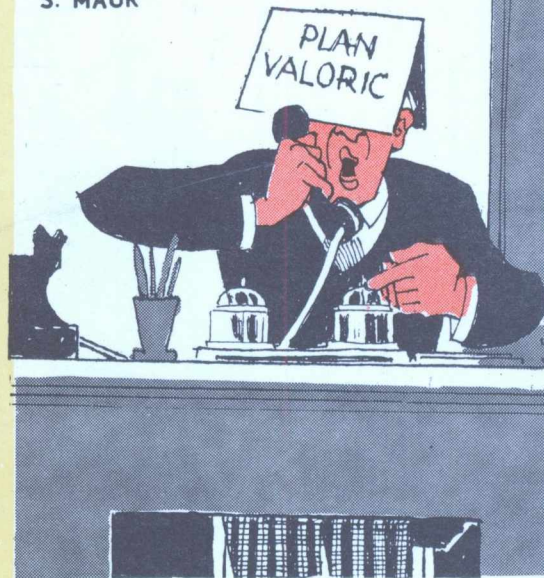
— Și ce anume trebuie? Poate totuși... — Niște ulei. Mașina e neunsă și dă abateri. E simplu.

Reparația a durat cinci minute. Și meșterul a spus că, dacă-l mai chem pentru asemenea reparații, îmi face raport. Un pisălog, ce vrei! Ca să-l pun la punct, i-am spus și eu cum la vîrsta lui, Demostene, care încă nu era orator, era mai modest și atunci cînd...

Dar n-o să vă spun aici tot ce i-am spus despre Demostene. Nu de alta, dar te pomeniști că n-o să mă credeți că lupt împotriva pisălogilor! Și ar fi păcat.

P. LUDMILA

Desen de
S. MAUR

Unul care nu mai vede calitatea produselor!

UN FEL DE FABULĂ

*În luna mai s-au întîlnit,
În luna iunie s-au luat,
În luna iulie s-au certat
Și-n august ei s-au despărțit.*

*Motivul ce l-au invocat
A fost că dînsul s-a răstît
Și dînsa, ferm, a ripostat
De-aceea dînșii s-au răcit.*

*Dar în decembrie s-au gîndit
Că fără rost au procedat.
De ce, în fond, n-ar fi cedat?
Și-n martie, s-au liniștit.*

*Deci în aprilie au luat
O hotărîre-n mod subit:
Să-ndrepte ce-au stricat, pripit...
Și-n mai din nou s-au împăcat.*

MORALA

*Lunile aici de față
Nu-s un an pierdut din viață?*

ELENA ZAMFIR

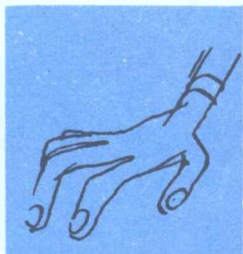
— Stai după pom! Să-l facem, mai întîi, să ne caute puștii!

Desen de M. CLAUDIU

„SI DE-AICI SI DE COLEA”

„Agilitate”

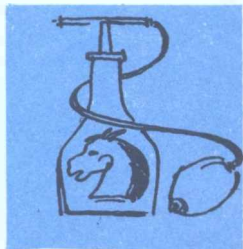
Pe tehnicianul Grigoriu Mihai din comuna Stiubieni (reg. Suceava) îl știu toți localnicii. Nu însă datorită calităților sale profesionale, ci îndeosebi datorită cu totul altor înclinații, care de fapt nu constituie nici o calitate. Când îl vezi, ai impresia că e pianist. Degete subțiri, lungi, suple. Cu aceste degete nu o dată a pus mâna pe diferite lucruri aparținând unor persoane, fie că s-au apropiat ele de dînsul, fie că s-a apropiat el de dînsul. Și uite așa au trecut în patrimoniul său câteva stilouri și tot așa au mai trecut în buzunarul său vreo 200 de lei ce se aflau la loc sigur într-un dulăpior din incinta Sfatului popular Stiubieni.

Stilourile, Grigoriu le extrage fără nervi, adică calm, și mai ales fără rușine.

De altfel, datorită îndeosebi acestei ultime însușiri, după ce a fost îndepărtat din funcția sa, a spus unui amic: „Auzi dragă, unii umflă cauciucuri, copiii umflă baloane și nu le spune nimeni vreo vorbă. Eu dacă am... umflat câteva stilouri și niște bani, gata, sînt socotit vinovat...”

E un om mai aparte Grigoriu. Atît de aparte că-i bine să stea cît mai departe. Și o să stea...

„Cai de centru”

În Timișoara, pe str. Pomicultori, se află numeroase case. La nr. 16, adică printre aceste case, se află un grajd de cai, primitiv, fără canalizare, care aparține cu animale cu tot de G.A.C.-ul Mehala. Cum de a ajuns această gospodărie să

dețină un grajd pe o stradă din orașul Timișoara și mai ales ce rost are un asemenea adăpost într-un cartier de locuit nu știe nimeni și nici măcar cei de la G.A.C.-ul sus-menționat.

În schimb locatarii de pe str. Pomicultori știu una și bună, care de fapt e destul de rea. Și anume că în jurul și pe deasupra grajdului domină un iz, specific sectorului zootehnic, și cîtuși de puțin specific unei străzi.

De aceea ar fi nimerit ca G.A.C.-ul Mehala să-și desființeze „filiala” din str. Pomicultori și s-o plaseze pe teritoriul gospodăriei. Acolo caili o să se simtă în largul lor. N-o să mai stea înghesuți și în plus o să poată necheza cît li ține... vocea. Dar mai ales o să fie mulțumiți cetățenii de pe str. Pomicultori care o să respire în sfîrșit aer curat fără vecinătatea cailor, că vorba ceea, oameni sîntem!

Un stadion în... retragere

Baia de Aramă este o localitate în care se găsesc de toate. Și cinema, și farmacie, și magazine bine aprovizionate, precum și un stadion. Da, un stadion mare, bine amplasat și total neglijat. Din această cauză aproape că nu mai seamănă a stadion, ci aduce mai mult cu un teren pe care s-ar putea amenaja un stadion de toată frumusețea, cum de altfel a și arătat

stadionul în perioada cînd era întreținut așa cum se cuvine.

Motivele pentru care a încetat întreținerea acestui stadion, indiferent care ar fi ele, nu constituie în nici un caz vreun motiv ca o bază sportivă existentă să fie dată uitării într-o asemenea măsură încît mai e nițel ca să devină inexistentă.

E de dorit ca stadionului din Baia de Aramă să i se redea adevăratul chip, adică cel de acum cîțiva ani, cînd a fost construit, ca să nu mai arate ca în prezent.

Și atunci va avea un viitor!

Soț pe nedrept!

În cadrul secției financiare orășenești Buzău, treburile merg bine, cu excepția cazurilor cînd se întîmplă astfel: Maria Varlan din Buzău datorează secției respective 300 de lei.

Dînsa însă refuză să achite această sumă, iar agentul fiscal refuză să renunțe la încasarea banilor.

Dar deosebirea asta de poziții nu rezolvă problema. Atunci, agentul fiscal — adică

reprezentantul legal al secției financiare Buzău — a căutat o soluție echitabilă și a găsit-o în persoana lui Aurel Varlan, despre care a aflat că este soțul Mariei Varlan, că e de profesie șofer și că lucrează în București la I.T.B.

Încîntat, a întocmit formele de reținere din salariul lui Aurel Varlan a sumei de 300 de lei și apoi a introdus documentele în plic, iar plicul în cutia postală. După vreo două zile plicul a sosit la I.T.B., la „Contabilitate” și imediat după aceea a sosit aici și Aurel Varlan, poftit fiind pentru a i se aduce la cunoștință că i se va reține din leafă 300 de lei.

Uluit de vestea primită, a cerut omul lămuriri. Cu acest prilej a aflat un lucru

deosebit de interesant, și anume că dînsul e soțul Mariei Varlan, deși pînă în acea clipă știa că e doar cumnatul ei.

După lege, ca soț — poți fi urmărit de organele financiare pentru o datorie fiscală a soției — dar în calitate de cumnat — nu! Explicînd „Contabilității” de la I.T.B. că nu e soț, ci cumnat, și că dacă ar fi fost soțul Mariei n-ar fi avut nimic împotriva să achite suma, Aurel Varlan a cerut în virtutea drepturilor sale de cumnat să fie scutit de poprire.

Sperăm că dorința ti va fi îndeplinită, după cum credem că salariații secției financiare Buzău vor înceta să mai amendeze cumnați autentici, care nu sînt soți veritabili...

Problema Hidro...

Recent în Craiova, în blocul nr. 17—21 din strada A.I.Cuza, în apartamentul ocupat de Marinela Grigorescu, precum și în cel deținut de Guberdean Marin, s-a produs aparent un interesant fenomen meteorologic.

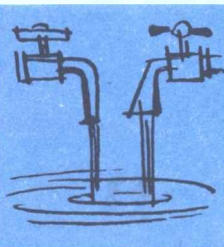
Deși afară era senin, în locuințele celor doi locatari s-a declanșat o ploaie puternică, ceea ce a dus destul de repede la inundarea încăperilor.

Un lucru ciudat însă: apa era dulce, spre deosebire de obișnuita apă de ploaie care are gust sălciiu.

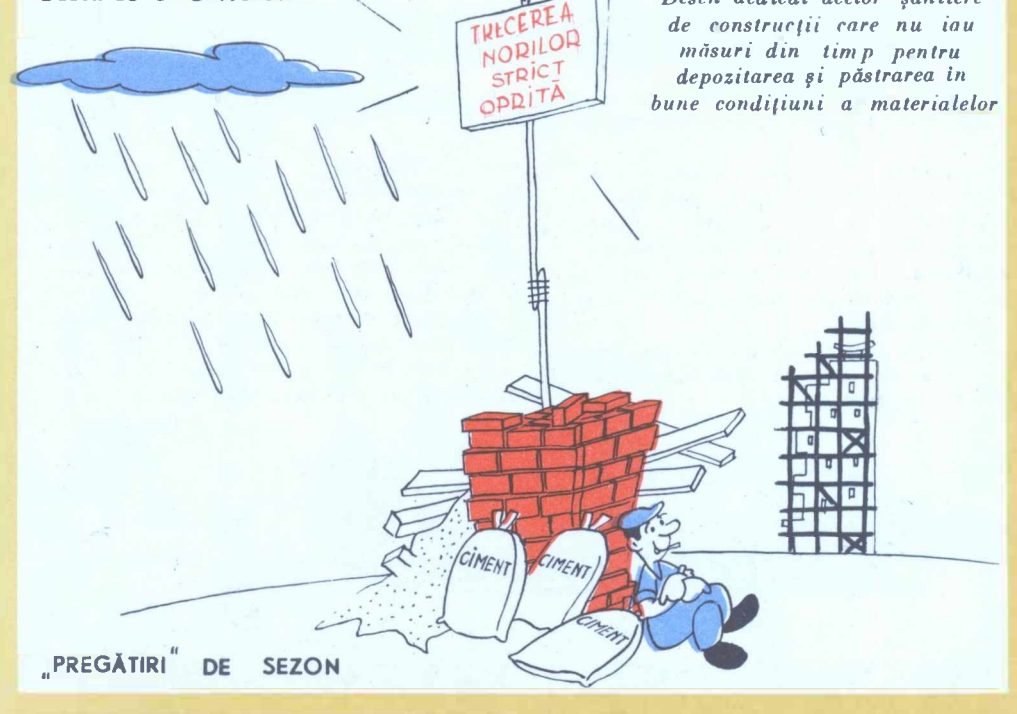
Ulterior, făcîndu-se cercetări de către o echipă de specialiști, aceștia au constatat că inundația care s-a produs nu este cîtuși de puțin rezultatul unor precipitații atmosferice, ci efectul unor robinete uitate deschise.

Așadar nici pomeneală despre un fenomen natural, ci doar despre neglijența a doi locatari care sînt, natural, un fenomen.

DAN MANOLESCU

Desen de C. CRĂCIUN

Desen dedicat acelor șantiere de construcții care nu iau măsuri din timp pentru depozitarea și păstrarea în bune condițiuni a materialelor

„PREGĂTIRI” DE SEZON

Desen de RIK AUERBACH

- Din an în an lecțiile copilului devin mai grele!
- Eu de când îți spun că trebuie să-ți lei un meditator...

Microfabule

PERLA

*În frumusețe nimeni nu mă-ntrece,
Vorbi o perlă din adînc de mare,
Sînt ca un bulgăr de lumină rece:
Cuprînd un soare-ntr-o străfulgerare.*

*Răspunde un burete: — Ai dreptate,
Așa e, dacă judeci după chip;
Sub învelișuri fine, sîdefate,
Ești tot un biet grăunte de nisip!*

PĂUNUL

*Coadă-i plină de sclipiri
Și-o desface cu-eleganță...
Are doar o doleanță:
Să-l privești și să-l admiri.*

*Ce părere-aveți? Nu-s șic?
Și-și înfoaie cu mîndrie
Trena verde-azurie.
...Coadă-i mare, capu-i mic!*

PENTRU O MURĂ

*Intr-un ochi de codru, pe-o tulpină,
Mai rămase-o mură, lucitoare,
O mărgea, de întuneric plină
În bătaia razelor de soare.*

*Vrînd să-nșface mura ce rămase,
Moș Martin, dintr-o scuturătură,
Frinse tufa-n labele-i păroase.
...Un arbust întreg pentru o mură.*

DAVID FLORIAN

DRAGĂ

DRAGĂ URZICO,

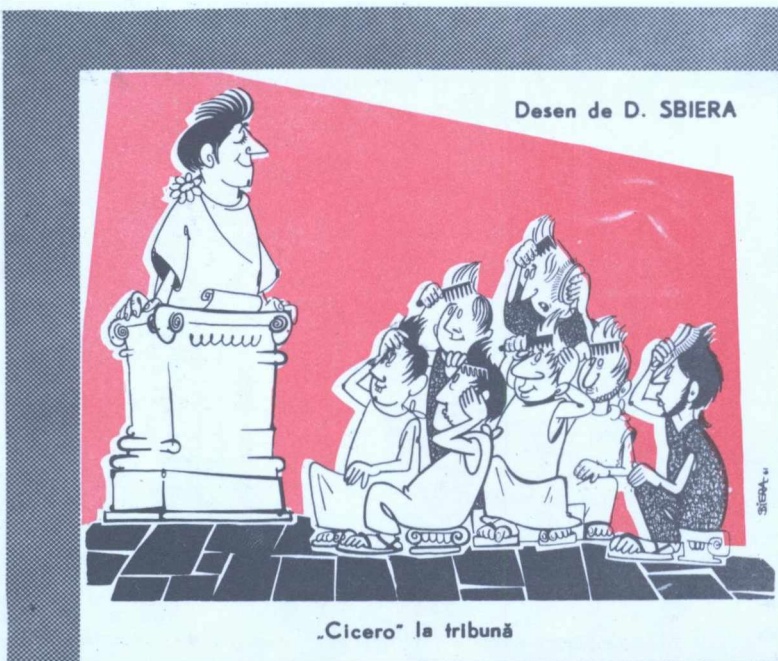
Să-ți povestesc ce-am pățit mi s-au spart sticlele de la ochelarii de soare și pentru că nu suport lumina albă am intrat imediat în localul drogheriei nr. din localitate, unde am cumpărat o pereche de sticle. Prețul 10 lei. Vinzătorul mi-a spus însă că nu le poate monta, întrucît o asemenea operație trebuie s-o facă un tehnician și că așa ceva drogheria nu are. M-am dus atunci la cooperativa „Preștarea” unde am dat de un tehnician care a fixat sticlele în ramă ochelarilor. Prețul: 10 lei. Deci, deși se știe că în costul acestor sticle este inclusă și montarea lor, la Roman în costul respectiv montarea este exclusă.

Ar trebui ca la drogheria nr. să se găsească cineva care să poată satisface, în cadrul prețului legal, doleanțele celor care poartă ochelari de soare, că doar nu are rost ca prin niște sticle simple să nu poți privi pînă nu plătești dublu!

Roșu H.
Str. Anton Pan nr. 7, Roman

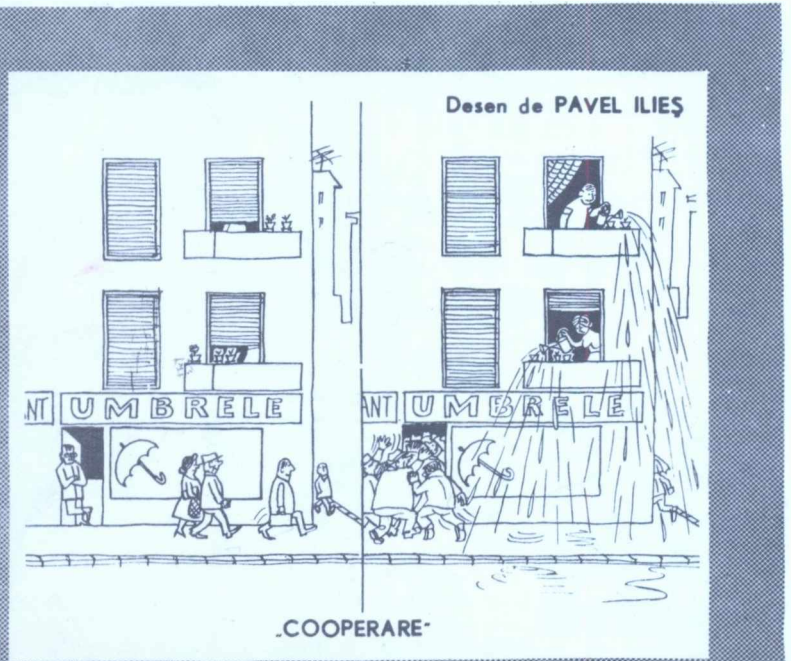
URZICO DRAGĂ,

În Cugir există o întreprindere de gospodărie orășenească (I.G.O.) al cărei contabil se numește Nicola Ioan. Dînsul e acela

Desen de D. SBIERA

„Cicero” la tribună

Desen de PAVEL ILIEȘ

„COOPERARE”

A URZICO

are se ocupă de toate problemele financiare ale acestei întreprinderi, urmărind plățile, încasările, eventualele pierderi, precum și orice alt fel de chestiuni contabile. Curios însă un lucru: chiria, costul luminii, cât și taxele de apă și gunoi pe care le datorează G.O.-ului Cugir în calitate de proprietar al unui apartament proprietatea întreprinderii al cărei salariat este, nu le-a achitat de mult. Din această cauză, în prezent e și debitor, nu numai contabil. Suma este numai de 1000 de lei, dar neglijența de care a dat dovadă are o valoare mult mai mare.

Și pentru că Nicola datorează G.O.-ului Cugir o sumă fixă, nu dori să-l critici fără... reducere!

Un grup de salariați ai I.G.O. Cugir - Regiunea Hunedoara

URZICO,

În unitatea nr. 4 a întreprinderii „Marmora” din București, afacerile sînt conduse de Mirică Marin despre care nu se poate spune că nu-și vede de obligații. Mirică, mai mult decît atît. Doar că se explică cum, cu cîtva timp în urmă, și-a autoaprobabil conștientizarea în cadrul atelierului de mîntărie, a unui șezlong, care, ce-i drept, a fost executat excelent de către timpularul Cobirlic.

Ulterior, din magazia unității, Mirică a luat benzină pentru motocicletă, proprietatea sa, iar din laptele destinat muncitorilor a luat cîtiva litri pentru pofta sa. Într-adevăr, e bine să-ți fie dragi bunurile întreprinderii... dar nici chiar așa!

B. Nicolae
București

URZICUȚO,

La bufetul nr. 2 din Săveni se servesc felurite preparate, printre care și chiftele din carne de porc său de vacă. Indiferent însă de obârșia animalului de la care provine materia primă destinată chiftelelor, gustul lor nu diferă și asta pentru că respectivele fose viețuitoare nu mai sînt viețuitoare de prea multă vreme...

De aceea te rog, Urzicuțo, spune conducerii cooperativei de care depinde bufetul nr. 2 din Săveni să ia măsuri ca în bucătăria acestei unități alimentare să intre doar carne proaspătă ca să nu mai iasă chiftele din care, după ce mîncîci cîteva, în loc să mai comanzi o porție de mîncare, ceri două de bicarbonat.

Opîșcă Ion
Str. Republicii nr. 56
Săveni - reg. Suceava

EPIGRAMA • EPIGRAMA

Unui școlar care ia premiu în fiecare an.
„Să fie cel mai bun școlar
grija lui de căpătîi;
cum e în „a zecea”, dar
mereu învață... „clasa-ntîi”.

Mircea Codrescu

Unui centru înaintaș
Așa ești tu ursit de soartă,
Spunea dăunăzi cronicarul;
Să tragi din an în paști la poartă
Și să lovești și-atunci... portarul!

A. Codreanu

EPIGRAMA • EPIGRAMA

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34;
Secretariat de redacție
14.28.15;
Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEII „I. V. STALIN”
BUCUREȘTI

Întreprinderea de construcții drumuri nr. 2 din Deva, organizînd în mod defectuos cele două șantiere ale drumurilor Luduș - Tg. Mureș - Bălașeni - Sovata și Sovata - Odorhei - M. Ciuc, lucrările sînt întîrziate.

- Pe un asemenea drum e greu de trecut!

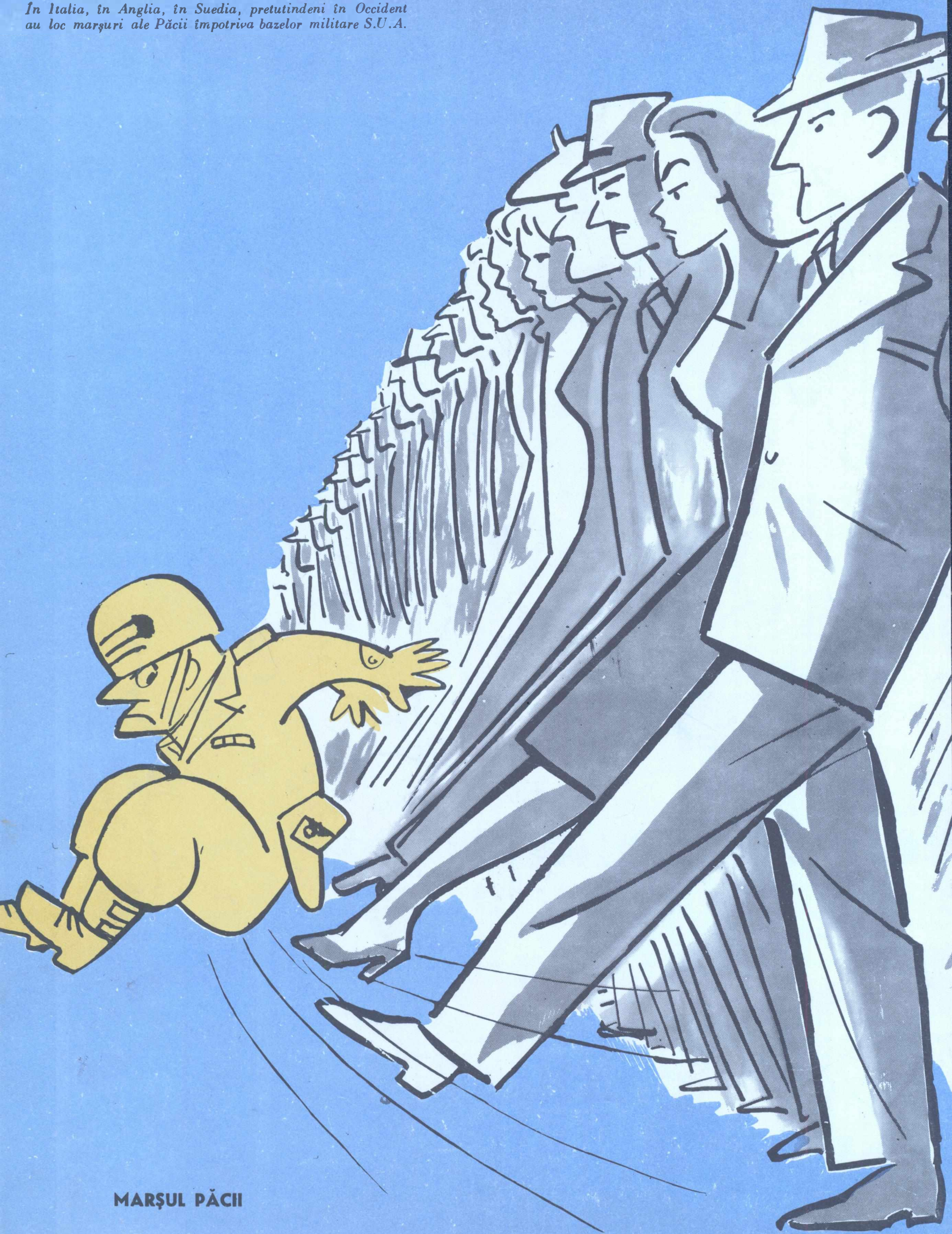
Desen de V. VASILIU

- Sinteți caricaturist? I?... Atunci să vă pun berea pînă la semn...

Desen de D. NEGREA

*In Italia, in Anglia, in Suedia, pretutindeni in Occident
au loc marșuri ale Păcii împotriva bazelor militare S.U.A.*

MARȘUL PĂCII

Desen de NELL COBAR